

Tour de Val de Bagnes - Alpvandring på ganska hög nivå

September 2005.

Så stod vi då där klara alla sex i Verbier i Schweiz och väntade på taxin. Det var Ted med förflutet från internationell textilhandel, Jörgen, kirurgprofessorn, David, internationell entreprenadkonsult med hela världen som arbetsfält, Pekka, IT/Tele – VDn, Kim, golfbane-entreprenören, och undertecknad, avdankad bankman – alla mellan "20 och 80" år. Taxin kom och förde oss ner till Châble och upp på andra sidan dalen ovanför Bruson till Montagne du Six Blanc och vandringen kunde börja. Taxichauffören smålog förnöjt när han lämnade oss 100 francs fattigare och han tyckte nog att det var tur att han slapp följa med på turen.

Solen sken från en mattblå himmel och vi tågade iväg från 2.150 meters höjd, med arrangören Ted i spetsen. Vi gick alla med en stav i varje hand och sakta men säkert kom vi in i lunken. Redan efter en halvtimme var det dags att trimma klädseln, när svettdropparna började göra sig påminda. Den första pausen gjordes på Col de Mille på 2.471 meters höjd och Cabane de Mille, där vi delade på en tallrik torkat kött med dito, i denna tidiga morgonstund, alkoholfria drycker. Vandringen fortsatte sedan i härlig lättvandrad terräng på mellan 2.400 och 2.070 meters höjd och så småningom anlände vi till Cabane Brunet på 2.101 meters höjd, där lunch vankades – spaghetti al pesto och ett härligt passande rödvin. Efter lunchen blev det jobbigare, inte bara beroende på vinet. Ganska ordentligt steniga höjder, över Col des Avouillons, avbröts av tuffa nedförsbackar. Avslutningen på dagens marsch bestod i att vi korsade glaciären – Glacier de Corbassière – med ordentlig sprickbildning och en mycket lång, brant och väldigt stenig uppförslutning upp till natthärbärget – Cabane FXB – Panossière – på 2.636 meters höjd. Hela denna första dags vandring tog drygt 8 timmar och bestod av 1.585 höjdmeter upp och 1.045 meter ned. Ett mycket trött gäng intog en köttig men seg middag nedsköljd med något rött med en bild av Cabanen på etiketten. Efter att ha njutit av solnedgången över bergen och de dramatiska glaciärerna intogs dygnsvilan i ett sexmannarum – tre däruppe och tre därnere. Snarkningarna och några vänliga pruttar gjorde natten minnesvärd men ganska sömlös för de icke-snarkande (delvis dock förmodligen beroende på höjden).

Ja, så vaknade vi till en ny dag med samma fantastiska väder. Frukost och så iväg. Först en kraftig stigning till ca. 2.900 meter, över Col des Otanes och sedan långsamt nedför mot en mycket stor damm – Lac de Mauvoisin. På ett par ställen var korna med vässade horn – eller kanske det var tjurar? – så påträngande att endast ett endast med ytterst kopedagogiska trick lyckades vi skingra flockarna och vandra vidare. Lunchen – inget vin den här gången – intogs på sluttningarna ovanför dammen. Vi följde stigen, som går på ca. 2.100 meters höjd, längs hela dammen och sedan vidtog en relativt brant stigning upp till Cabane de Chanrion på 2.463 meters höjd. Också denna Cabane var mycket trevlig, vinet var gott, pastamiddagen smakrik och vi avslutade det hela med kaffe och Williamine. Denna dag gick vi i ca. 7 timmar och gjorde 890 meter upp och 1.100 meter ner. En mycket trevlig Cabane-värdinna (och bara ett fåtal gäster) möjliggjorde att vi kunde placera de två snarkarna i en egen sovsal, så natten här blev klart angenämare.

Dag tre vaknade vi tidigt. Snö och regn – dimma och kallt – ja humöret var det ändå inget fel på och den medhavda osten till frukosten smakade fint. Först några hundra höjdmeter uppåt, för att sedan långsamt tåga nedåt på andra sidan dammen. Vi såg vilda bergsgetter som vaktade högt uppe på topparna och tamfåren blängde på oss på sluttningarna ned mot dammen. Så småningom kom vi ner till slutet av den imponerande dammen, där turbinerna surrade, och vi anlände till en station – Mauvoisin – där vi tog den reguljära bussen till byn Fionnay (bara 10 minuters bussresa). Här lämnade vi professorn som blivit halt, samt Kim som skulle vidare till Genève på bussen och vi andra fyra steg av. Efter välbehövliga capuchinos började vi en ordentligt brant vandring uppför. Här och där fick vi hjälp av fasta anordningar. Trots dimman kunde vi ana och njuta av en dramatisk natur med fina stup och uppåtsträckande höjdplatåer. Efter 740 höjdmeter på 1 timme och 45 minuter nådde vi Cabane de Louvie. Man höll på att stänga ner för säsongen, men förutom ett utsökt rött vin så fick vi en helt godkänd lassagne och mycket vänligt bemötande. Tiden gick och klockan blev 14.30. Det fortsatte att regna med litet snöande på högre höjder. Meningen var nu att vi skulle vandra vidare över Col. Termin och ta Sentier de Chamois till Cabane de Mont Fort. Men, men, gruppen som satt vid grannbordet och som kom från Cabane de Mont Fort kunde berätta att den ”vanliga” vägen var spärрад på grund av stenras och vägen som de hade gått, över Col de la Chaux, hade tagit fyra och en halv timme. Vi kunde räkna med fem timmar, ytterligare 720 höjdmeter, dimma, snö och mot slutet fallande mörker – alltså väldigt små marginaler. Beslutet fattades och vi vände om och gick tillbaka ner till byn Fionnay. Det fina med detta var att vi på mycket nära håll fick studera två magnifika stenbockar med sina magnifika horn på en klipphylla. Hade vi haft våra bössor med oss hade de fina troféerna nu prydit sina platser ovanför de öppna spisarna, men nu fick de härliga djuren fortsätta att tjusa vandrarna i stället. Nåväl, skamm de som ger sig, till Cabane de Mont Fort skulle vi! Taxi beställdes, och vi blev körda tillbaka till Verbier och upp till Les Ruinettes, liftstationen på 2.163 meters höjd. Dimman låg fortfarande tjock denna dag som nu gick mot sitt slut, men vi utmanade den och strävade uppåt. Vi följde en väg, vi följde en kamm, vi följde ingenting. Vi såg hus som inte var några hus och det började mörkna. Vi ringde upp till Cabanen och bad någon gå ut och ropa och vi hörde något långt borta. Så plötsligt ger Ted upp ett glädjetjut. Han har funnit leden som till Cabanen bär och efter en kvart kan vi pusta ut framför brasan. En mycket trevlig Cabane! Vi bor två man i varje rum – snarkarna för sig. Här festar vi nu av den långa men väldigt minnesrika dagen med sallad, soppa, torkat kött och ostfondue. Allt detta sköljs ner med ett förträffligt rosévin, Dole Blanche, och avslutas med plommontårta, Williamine och capuchinos ..... ja, ja det är tufft att vara bergsvandrare! Vi hade denna dag gått i drygt 7 timmar – 1.370 meter upp och 1.760 ner.

Följande morgon med minusgrader och fortsatt dimma går vi på fina stigar med reglerade vattenfallor (bisses) ända ner till Verbier och vår fyra dagars vandring är slut för denna gång. Vi träffade professorn vars hälsa var läkt och kom överens om att detta är ett härligt sätt att leva – frihet, svävande, nästan magiska syner av toppar och glaciärer, skapar en sällsam känsla av ödmjukhet – kanske blir man genom dessa upplevelser en bättre människa!?

Totalt hade vi gjort 8.750 höjdmeter – 3.855 meter upp och 4.895 meter ner på tre och en halv dag.